

JUDY MELINEKOVÁ & T.J. MITCHELL

PRVNÍ

THRILLER OSTRÝ JAKO SKALPEL

ŘEZ

Soudní lékařka Jessie Tesková nastupuje do nové práce na patologii v San Francisku. Přeje si jen začít znovu. Když ale zjistí, že za podezřelým případem smrtelného předávkování se podle všeho skrývá úkladná vražda, pouští se do pátrání, které ohrožuje nejen její kariéru, ale i život.

„Kdo jiný může nabídnout opravdu poutavou kriminálku než skutečný soudní lékař? Příznivci seriálu (*Kriminálka Las Vegas*) musí tento důmyslně vymyšlený příběh doslova zhltnout.“

– Karin Slaughter,
autorka knih
Poslední vdova a Čisté zlato

Judy Melineková a T. J. Mitchell
PRVNÍ ŘEZ

Judy Melineková a T. J. Mitchell

PRVNÍ ŘEZ

Přeložil Roman Lipčák

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

FIRST CUT © 2020 by Thomas J. Mitchell and Dr. Judy Melinek

All rights reserved including the right of reproduction in whole, or in part in any form.

This edition is published by arrangement with Harlequin Book S. A.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination, or used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events, or locales are entirely coincidental.

Translation © Roman Lipčák, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-439-8 (ePub)

ISBN 978-80-7625-438-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-120-5 (print)

*Oběma našim mámám,
které mají rády dobrou detektivku.
Na paměť Erika Lundstedta.*

PROLOG

LOS ANGELES

KVĚTEN

Mrtvá na mém stole měla světlemodré oči s dlouhými nenalíčenými řasami. Spodní víčka rámovaly tenké oční linky, horní ne. Vpíchl jsem do oka injekční jehlu o milimetrovém průměru jen natolik, abych pupilou viděla její zkosený hrot, a natáhla vzorek tekutiny ze sklivce. To byl první zásah, který jsem při naprosto běžné pitvě Mary Catherine Walshové na jejím těle provedla.

Vnější ohledání nepřineslo nic pozoruhodného. Mrtvé mohlo být zhruba pětatřicet let, měla světlé vlasy s odrostlými kořínky, měřila 162,5 centimetru, vážila 65 kilogramů. Nejprve jsem zaznamenala její identifikační zvláštnosti (černobíle vytetovaný keltský uzul ve spodní partii levého boku, v pravém podbřišku jizva po operaci slepého střeva, dobře zhojená hvězdovitá jizva na pravém kolenu) a pak jsem vzala skalpel a udělala dva řezy od obou ramen k hrudní kosti, odkud jsem pokračovala dolů přes břicho až ke stydké kosti. Odpreparovala jsem vrstvy kůže a tuk na trupu – běžné množství, možná byla maličko víc při těle – a otevřela jsem jí hrudník jako knihu.

Podobné řezy ve tvaru písmene Y jsem za deset měsíců, co jsem pracovala jako forenzní patoložka v Ústavu soudního lékařství okresu Los Angeles, udělala už na 256 mrtvých a tohle byla snadná pitva. Žádné známky poškození. Játra normální. Zdravé plíce. Srdce měla také v pořádku. Jediný významný nález byla bílá zrnitá substance v žaludku – značné množství zpola rozpuštěných prášků.

Když jsem otevřela dělohu, zjistila jsem, že byla těhotná. Změřila jsem délku chodidla plodu a odhadla jeho věk na dvanáct týdnů. Plod se zdál životaschopný. Na to, aby se dalo určit pohlaví, byl málo vyvinutý.

Vyskládala jsem orgány jeden vedle druhého na kraj nerezového stolu a pustila se do hlavy.

„Jakpak se máme, dámy?“

„Díky,“ odpověděla jsem se skloněnou hlavou, protože jsem mrtvé právě odřezávala kůži na hlavě. Byl to Matt, forenzní vyšetřovatel, který k nám předchozího dne mrtvou dopravil. Byli jsme v pitevně jen my dva. Matt si liboval v černém humoru.

„Na místě se nenašlo nic podezřelého,“ hlásil a položil mi na stůl průvodní papíry. „Sebevražda.“

Zeptala jsem se ho, kdy zamýšlí jít na oběd. Odpověděl, že si dá u stolu jen jogurt a nějaký hnusný salát. Může za to prý zvýšený cholesterol a manželčiny obavy. Politovala jsem ho a on spěchal zase pryč.

Pročítala jsem Mattův ručně psaný záznam o nálezů mrtvé. Našli ji vychladlou ve stavu posmrtné ztuhlosti v pokoji losangeleského hotelu Omni, zamčeném a zabezpečeném zástrčkou. Policii zavolaly uklízečky. Jméno mrtvé zjistili z kreditní karty, již platila za pokoj, a totožnost potvrdilo porovnání otisku palce na jejím řidičáku. Na nočním stolku se našel lístek popsáný jejím rukopisem, v odpadkovém koši ležela prázdná lékovka. Nic víc. Matt měl pravdu. Na úmrtí Mary Walshové nebylo nic tajemného.

Sešlápla jsem tlačítko spouštějící diktafon a natočila se k mikrofonu, který visel nad stolem. „Mrtvá byla na základě jmenovky Ústavu soudního lékařství okresu Los Angeles, připevněné na pravém palci u nohy s registračním číslem LACG-03226, identifikovaná jako Mary Catherine Walshová...“

Otevřela jsem zalepený sáček s důkazy a vyndala z něj lahvičku od léků. Na štítku stálo *OxyContin* a byla prázdná.

„S mrtvou přinesli i zapečetěný plastový sáček s prázdnou lahvičkou od léků na předpis. Lékovka je nadepsaná...“

Přečetla jsem jméno přípravku, ale nevyslovila jsem je. Vzadu na krku se mi zježily vlasy. Podívala jsem se dolů na výsledek své dopolední činnosti: rozřezané zkrvavené tělo, vyjmutá děloha na hromadě spolu s dalšími orgány.

To není možné, nechtěla jsem věřit. To ne.

Na podložce pod přijímacím formulářem jsem našla přicvaknutý lístek s hlavičkou hotelu, vsunutý rovněž do sáčku na důkazy. Byl to vzkaz na rozloučenou, psaný modrou propisovačkou pevnou ženskou rukou. Otočila jsem v dokumentaci na další list, pak jsem se ale zarazila a vrátila se zpátky.

Znovu jsem si vzkaz přečetla.

Uslyšela jsem, jak mi podložka dopadla k nohám. Přidržela jsem se okraje pitevního stolu. Držela jsem se pevně, ale podlaha mi ujela pod nohama.

PRVNÍ ČÁST

SAN FRANCISCO

ČERVENEC

Obsah

PROLOG	LOS ANGELES	KVĚTEN	9
PRVNÍ ČÁST	SAN FRANCISCO	ČERVENEC	15
KAPITOLA 1		17	
KAPITOLA 2		27	
KAPITOLA 3		38	
KAPITOLA 4		55	
KAPITOLA 5		70	
DRUHÁ ČÁST	SAN FRANCISCO	SRPEN	91
KAPITOLA 6		93	
KAPITOLA 7		102	
KAPITOLA 8		121	
KAPITOLA 9		142	
KAPITOLA 10		177	
KAPITOLA 11		199	
KAPITOLA 12		222	
KAPITOLA 13		241	
KAPITOLA 14		270	
KAPITOLA 15		311	
TŘETÍ ČÁST	JUSTIČNÍ PALÁC	BŘEZEN	343
PODĚKOVÁNÍ		367	

KAPITOLA 1

Letní mlhu v místě, kam jsem se nedávno přistěhovala, slunce nerozežene a mlha se sama nezvedne ani nerozplyne. Zůstává ležet, lepí se a dusí. Nebyla jsem patřičně oblečená a musela jsem si v autě zapnout topení. Topit v červenci! Pěkně potrhle město.

„Máš zelenou!“ zařvala jsem na stříbřitou Toyotu Prius před sebou. „*Rusz się...!*“

Máma přišla do Ameriky z Evropy, když jsme s bratrem Tommym vyrůstali, a mluvila na nás jenom polsky. Její mateřština ze mě při některých příležitostech vytryskne. Seděla jsem ve svém burácejícím BMW 235i v zúženém úseku Stanyan Street u parku Golden Gate a chtěla jsem odbočit doleva.

„Čekáš, až bude ještě zelenější? *Rusz się* už konečně!“ Auto se nehýbalo. Zatroubila jsem. Řidič se na mě podmračeně podíval ve zpětném zrcátku. Měl okázale navoskovaný knír, kozí bradku a na hlavě připitomělý klobouk do špičky, ve kterém vypadal jako pastevec.

K justičnímu paláci jsem dojela jen s pětiminutovou časovou rezervou. Je to předpotopní hranatá polozřícenina z šedavého betonu v Bryant Street 850, která zabírá celý blok. Sídlí v ní většina složek zdejšího policejního oddělení, soud, vězení – a úplně vzadu, zasuté jako něco, čím se nikdo nechce moc chlubit, je i moje

nové pracoviště, úřad vrchního soudního lékaře pro San Francisco. Soudní budova má mrňavá okna, jedno jako druhé, takže vypadá trochu jako medová plástev, k jejím mohutným vratům vede tříramenné schodiště a celkově byla navržena tak, aby naháněla hrůzu. Daří se jí to.

Projela jsem kolem policejních aut nastavených ve dvou řadách vedle sebe a zahrnula jsem do uličky vedoucí k nakládací rampě, kde bych měla zaparkovat, jak mi bylo řečeno. Nebylo kde. Místo zabíraly dva dodávkové vozy patologie a spousta aut. Byl mezi nimi i pohřební vůz, u kterého stál vedle prázdných pojízdných nosítek zřízenec v černém, který cosi vypisoval na podložce. Riskla jsem to a stáhla okýnko.

„Poslyšte, promiňte, ale stojíte na mém místě.“

Funerbrák ke mně zvedl hlavu. „Vy jste kdo?“

„Doktorka Jessie Tesková.“

Zadíval se na moji palubní desku. „A kde máte parkovačku?“

Povolení k parkování! Zůstalo ležet na neotevřené stěhovácké krabici, kterou jsem nechala na stole v kuchyni, a s ním i lejstra z pojišťovny a další nesmysly, které jsem musela pročíst a podepsat.

„Jsem dnes v práci první den, ještě ji nemám,“ zalhala jsem.

„Parkovačku mít musíte, vážená,“ pravil pohřebák a rozjel se s nosítky přes přečpané parkoviště k nakládací rampě na druhé straně.

„Počkejte moment...,“ spustila jsem prosebně, ale můj hlas se utopil v burácení motorů z dálničního viaduktu, který vedl přímo nad námi. Pohřební zřízenec vyjel po rampě ke dvoukřídlým šedým kovovým dveřím, ale zůstal stát stranou, protože dveře se otevřely. Vyšla z nich Asijka s hustými černými vlasy a dlouhýma pevnýma nohama. V jedné ruce nesla dvoje skripta.

A ve druhé – klíčky od auta.

„Promiňte!“ křikla jsem do dusivého oblaku prachu z autostrády.

„Máte štěstí,“ odpověděla žena, ještě než jsem stačila položit otázku. „Stojím hned tamhle, to subaru.“

Byla bych jí nejradši dala pusu a taky jsem jí to řekla. Mile se usmála a bradou ukázala k obrubníku, kde stál kobaltově modrý sporták, takový ten nadupaný bourák, ve kterém se rádi producírují kalifornští vysokoškoláci. Odjela jsem od rampy a vklouzla s bavorákem na uvolněné místo.

Jsem první den v práci a hned mám pětiminutové zpoždění. Jakmile jsem vešla do zasedačky, z výrazu všech přítomných jsem vyrozuměla, co si o mně myslí. Z výrazu všech kromě jednoho.

Zástupce vrchního soudního lékaře Michael Stone mě přivítal s až přemrštěnou srdečností a pospíšil si ke dveřím, aby mě uvedl. S Mikem jsem se poprvé setkala někdy před pěti šesti lety, když jsem vykonávala postgraduální stáž na UCLA. Vedl výzkumný projekt a ze San Franciska přiletěl do Los Angeles pro nějaké vzorky. Ohromilo mě, jak byl do svého povolání zapálený. Na místě se mě pokusil zlanařit. „Laboratorní patologie vás bude k smrti nudit,“ hecoval mě. „Chcete snad prosedět celé dny v suterénu, čučet do mikroskopu a pozvolna slepnout? Ne, to určitě ne.“

Doktor Stone ve mně zanechal dojem odrostlého šprta, kterému to skvěle myslí, který je umíněný a vyjadřuje se naprosto bez servítků. Mám ráda tyhle maniakální typy zažrané do své práce a mockrát – opravdu mockrát – jsem slyšela, že bych měla trochu lépe vážit slova. Byl vytáhlý a houževnatý, drsného zevnějšku, ale nebyl pohledný – jako by na něm bylo všechno předimenzované, nos jako bambule, koňský obličej, kosmaté obočí neustále v pohybu, hranaté zanedbané zuby. Měl ohromné svalnaté ruce, které by mohly patřit spíš svářeči než lékaři. Nad ohryz-

kem zřejmě ztratil kontrolu a ten se pobláznil a dělal si, co chtěl. Když hovořil k víc lidem, zejména před studenty, měl tendenci mluvit až příliš nahlas.

Půlka přítomných měla na sobě bílé pláště, jeden chlápek tam seděl v nemocniční uniformě a zbytek přišel v tradičních oblecích. Z olejomalby na stěně na ně přísným strnulým pohledem shlížel jako pánbůh při posledním soudu některý z dávných šéfů zdejšího úřadu jako připomínka lepších časů, kdy úřad měl štědrý rozpočet a dostatek zaměstnanců. Ty doby však už desítky let patřily minulosti. Teď se tato instituce drolila a scházeli jí lidé. Neunikla mi poškrábaná stolní deska, židle, které k sobě nepasovaly, skomíravé osvětlení.

Na škrábance a omšelost se můžu vykašlat. Potřebuju práci.

Doktor Stone obešel zasedací stůl a každého mi představil. Jedno jméno mi něco říkalo: doktor Ted Nguyen, ten v nemocničním stejnokroji, byl další asistent soudního patologa a tvářil se otráveně. Medici ze sanfranciské Kalifornské univerzity, kteří vykonávali praxi ve zdejší fakultní nemocnici, měli na sobě laboratorní pláště. V čele stolu seděl chlap podsaditý jako požární hydrant a vedle něj jakási rozložitá ženština. On byl plešatý s narůžovělým obličejem, ona měla pod nakrátko střiženými kadeřavými vlasy, nagelovanými do špičatých ostnů, rysy dravého ptáka. Stone je představil jako Camerona Blakea a Donnu Griellovou a dodal, že je to „naše noční směna dva pět sedm osm“, čímž měl na mysli magistrátní kód pro forenzní vyšetřovatele.

Stone mi držel místo, a jelikož židlí se nedostávalo, většina studentů se rozestavila podél stěn. Tvářili se vesměs rozradostněle a já věděla proč. Praxe ve fakultní nemocnici převážně znamená, že se tísníte kolem lůžek s nemocnými a lékaři vám vykládají o jejich diagnóze. Za studií jsem to nesnášela, jen samé žvásty, a nic na práci. Při kolečku na patologii je přinejmenším jedno jisté: nikdy se nenudíte.